

Klauzál tér

itt ülök, azt hiszem, most már
végérvényesen, bárhol is bolyongok,
ide érek vissza, de miért
is válhat egy valaha testidegen
tér végül otthonunkká, mint egy tál
tejbegríz, olcsó langyédes szétolvadásban
ülök, és nézem, ahogy lassan
felszakadnak a képfoltok a padról,
fel, egészen magasba visznek –
tetők, ablakok, padlássebek,
s ahogy remegni kezdenek az
alkonyszagban, egymás után
nyitnak üreget az emlékekben,
mint ujjak a bőrön,
mellettem a padon a bor beszél,
gyorsan és melegen, akár a gyerek
s körülöttünk mint hűvös tapéta, összezár
sokemeletnyi titok

A hallban, csönd

lapokra hullott
érintetlen fehér szegélyű
szerelmek
nem látszanak a tükörben
sem, csak halkan fodrozódnak
az üvegre, mint ahogy szálakat fejt fel a
rezzenés, nézd, épp
csak, épp csak a
lebbenő simítás
nyakam köré fonódó
fénypihegése

Versek az asztalon

keveset írt, azt
sem mindig tudta,
hol keresse, de itt, az édes
almaszagban szeretőjére
talált,
fenséges, elegáns szerető volt,
úgy nyitotta a kilincset
a csipkefüggöny alatt, mintha
zongorabillentyű volna, hosszú,
mélyízű simítással,
aztán továbbgördültek ujjai
végig a terítón, a széken,
a párnákon,
hajamba csavarták a madarak
énekét, a tehetetlen üveggyöngyöket,
a fiókok szomorú szagát

úgy ment el,
ahogy lepkék illannak
a hajnali petúniafényben